

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЧЕТИРИНАДЕСЕТИЯТ
ИТАЛИАНСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА

chitanka.info

Една майка роди и отгледа тринадесет рожби — все момчета. Когато се роди четиринадесетото, и то беше момче. На майката много се щеше поне последното да бъде момиче, но нямаше що. То не беше като другите деца. Проходи на четиринадесетия ден от раждането си, сучеше много лакомо и тъй като майчиното мляко не му стигаше — дояждаше си с хлябове и всеки ден изяждаше по едно корито варени картофи. Само за една година порасна толкова високо, че настигна братята си.

Един ден майката изпече в пещта четиринадесет хляба и рече на най-малкия си син:

— Ти вече стана голям мъж. Време е да помагаш на братята си, които работят на нивата и копаят лозето. Ти ще им занесеш обяд и ще останеш заедно с тях да работиш до вечерта. Бива ли? — попита майката.

— Охо! — завъртя глава най-малкият и пое от майка си една торба с четиринадесет хляба, четиринадесет резена сирене и четиринадесет бутилки вино. За всеки брат поравно.

Но денят беше горещ, пътят — уморителен и додето стигне на нивата, най-малкият брат изгладня, ожадня. Седна да си почине, захвана да вади хлябовете и сиренето от торбата, на бърза ръка ги излапа и за да не му преседнат на гърлото — надигна една след друга бутилките, додето ги изпи всичките.

Братята му, като узнаха какво се е случило, поклатиха глави, затегнаха поясите и рекоха:

— Ти, малкият, ни остави без храна днес. Както виждаме, яденето си добре. Да видим как си в работата.

— Дайте ми една мотика, по-големичка да е, и ми кажете колко е голямо нашето лозе?

— То е четиринадесет декара.

— Отмерете за мене тринадесет, а единият декар нека остане за вас! — рече малкият, запретна си ръкавите, грабна най-тежката мотика и захвана да копае толкова бързо, че братята не виждаха какво правят ръцете му. Той работеше с голяма вещица. Нито едно лозово клонче не откърши мотиката му, нито едно коренче не нарани. До вечерта прекопа всичките декари, които му бяха отмерили, и на туй отгоре отиде подир залез слънце да помогне и на братята си, които едва пъпреха своята леха.

Малкият работеше юнашки, но и яденето му си го биваше. Всичко пред себе си омиташе. Майката и братята му почнаха да не си дояждат, защото самуните не стигаха.

Веднъж майката, като разбра, че нейните по-стари синове изнемосяха и залиняха от недояждане, рече на най-малкия брат:

— Синко, ти вече порасна голям и не си за нашата къща. Иди да се поразходиш по света. Може пък някъде да ти излезе късметът. Ако се замогнеш, и на братята си ще помогнеш.

— Защо не? — рече Четиринадесетия, нарами една пещ хляб и цяло каче сирене, което щеше да му стигне за един ден, и тръгна.

Надвечер стигна до един чифлик. Там завари чифликчията много разтревожен.

— Голяма ми е грижата — рече той. — За утре ми трябва петнадесет жътвари да ми пожънат узрялата пшеница, а пък аз съм наел досега само един. Ако час по-скоро не прибера снопите, вятърът ще орони зърното. Ще ми пропадне хубавата нива.

— Тъкмо за мене работа — рече гостенинът. — Аз мога да работя толкова, колкото работят четиринадесет души, но вечерта, като ги прибера снопите на купен, ще ми заплатиш толкова, колкото даваш на четиринадесет работници.

Чифликчията се зарадва, наостри най-големия сърп и сутринта преди изгрев слънце отведе двамата си ратаи на нивата — оня, когото нае по-рано, и четиринадесетия брат. Спретнаха се двамата жътвари да жънат. Додето първият нажъне ръкой и върже един сноп, Четиринадесетия търкаляше четиринадесет снопа. Надвечер двамата обръснаха цялата нива, само че работникът от селото на чифликчията склади четиринадесет пъти по-малко купенче.

Пристигна чифликчията.

— Пожънахме цялата нива. Плащай за труда ни. На моя другар се падат толкова и толкова пари, а на мене — четиринадесет пъти повече — рече Четиринадесетия.

Чифликчията се почеса по тила и захвана да мърмори:

— Де се е чуло и видяло да се плащат на работник за един ден толкова много пари? Но аз ще ти ги наброя, ако ми свършиш още една работа.

— Може — склони най-малкият брат. — Само че кажи каква ще бъде работата?

— Едно време — започна чифликчията — моят дядо заел на дяволския тартор две торби с жълтици. Иди в ада да прибереш жълтиците и ми ги донеси тука.

— Охо! — рече Четиринадесетия. — Отивам. Само че ми дай клещи, които да тежат четиринадесет оки.

Намериха му най-тежките клещи и Четиринадесетия тръгна. Цяла нощ би път, додето стигне до портите на ада. Там стояха двама рогати дяволи с космати крака, копита и двуроги железни вили в ръцете. Те му препречиха пътя и извикаха:

— Хей ти, кого търсиш?

— Дошъл съм за тартора ви. Имам работа с най-главния дявол. Повикайте го!

— Защо пък да го повикаме? — обади се единият от дяволите. — Влез сам да му кажеш защо си дошъл.

И си дръпна вилата настрана. И вторият дявол отстъпи. Тогава четиринадесетият брат хлътна в ада и мигом го обкръжиха цяла дружина все рогати дяволи, които подклаждаха там казаните с врящ катран. Те се надваряха един през друг:

— Дайте го тук, в моя казан!

И за да изглеждат по-страшни, дяволите си плезеха езиците.

Но четиринадесетият юначага никак не се изплаши, а разтвори клещите си и започна да лови с тях дяволите за езиците. Един след друг ги дърпаше силно и заедно с езиците изтръгваше и душите им. Четиринадесет дяволи погуби. Тогава изскочи самият тартор и се разфуча:

— Какво правиш, ти ми погуби най-добрите дяволи! Кой ще подклажда казаните? Защо си дошъл?

— Искам да си платиш дълга.

— Колко ми е дългът? — попита тарторът.

— Две торби жълтици.

— Гребите! — мрачно рече тарторът, като заведе Четиринадесетия в дяволската съкровищница, в която имаше камари със злато.

Четиринадесетия нагребва две торби с жълтици, но тарторът застана на прага и ревна:

— Ти оттука жив няма да излезеш!

И зина да го погълне. Изкара си езика, който цял пламтеше.

Четиринадесетия, без да каже нищо, разтвори клещите — щрак — ухапа тартора за езика. Дигна го нагоре, метна го на гърба си и като хвана двете торби с жълтиците под лявата си мишница, излезе от ада — и право при чифликчията. Оня тъкмо бе седнал да вечеря — весел и радостен, че се е отървал от своя жътвар, без да му плати. Но преди да допие първата си чаша с вино, ето го че пристига и жътварят. Смъкна тартора от рамото си и го върза с едно въже за крака на масата.

Тогава тарторът на дяволите захвана да говори с жалостив глас:

— Какво искаш от мене, човече? Пусни ме да се върна пак в ада!

— Може — отвърна Четиринадесетия, — но прибери със себе си и чифликчията. Нека върви по дяволите!

Дяволът хвана чифликчията за езика с едни клещи, само че помалки, и го помъкна към пъкъла, а Четиринадесетия надяна торбите с жълтиците и си тръгна към къщи — да зарадва братята си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.